

A Tanuriai Királyság

FÖLDRAJZ

– M.A.G.U.S. háttéranyag by John J. Sherwood –

Terület: 6.000 km²

Néesség: 29.000 fő, fontosabb települések: Tanûra (22.000 lakos), Askaber (2.000 lakos)

Államforma: királyság

Lakosság: ember

Nyelv: aszisz, közös, toroni

Vallás: a pyarroni pantheon tisztelete, és Tharr hite

Pénznem: attól függően, hogy éppen melyik szomszéd befolyása az erősebb, Narvan, Chante, Laim vagy Rowon érméit veszik általánosnak, de egyébként bármit elfogadnak, amiben egyetlen szilánknyi kis arany is akad

Domborzati és természeti adottságok

A Yankari Pentád és Narvan között húzódó Tanuriai Királyság hangzatos neve ellenére nem több egyetlen nagyobb város, Tanûra, annak kikötővárosa, Askaber, és néhány környező település kicsiny uradalmánál. Egész területe lapályos síkság, kevéssel a Quiron-tenger szintje fölött: a vízbetörések elleni védekezés az itt élők rengeteg erejét veszi el. Egy-egy rosszabb, viharosabb évben akár az egész partvonal víz alá kerülhet, s ez alól kivételt csupán a sziklagátakkal is

óvott Tanûra központi részei jelentenek. A város körül a homokdűnékkel és sással benőtt, félsós lagúnákkal szabdalt vidék szárazabb foltjait bozótosok, feketefenyő- és ciprusligetek borítják. Télidőben költöző madarak zsvajognak a halban gazdag vizek fölött, nagy és veszélyes vadak azonban nem honosak itt. A gyenge minőségű homoktalajt csak a legszívósabb haszonnövények viselik el.

Történelem P. sz. 3620-ig

Tanûra lakosai úgy tartják, hogy otthonuk már a Kyr Birodalom idején is egy volt a kiváltságos városok közül, „fénye beragyogta a tengerpartot, megvilágította a déli part egét”, ez a hangzatos mondat azonban érthetően kevés ahhoz, hogy meggyőzze erről Yankar, Narvan vagy éppen Rowon urait – utóbbiakat pedig attól sem tartotta vissza, hogy P. sz. 3620 tavaszán alattomban átlépjék a határt. Beszámolók szerint Tanûra falai alatt ugyan ütköztek némi ellenállásba, de az csak addig tartott, amíg fel nem sorakoztatták az ostromgépeket, így a dicső város azóta is megszállás alatt áll. Ugyanakkor erigow-i bölcsék, akik valami megfeythetetlen okból kifolyólag olyan rejtelmekkel is foglalkoznak, mint a légelementálok párzási szokásai és Tanuria ősi történelme, felhívják a figyelmet arra, hogy a források szerint

valóban állt egy kyr város a mai Tanûra helyén, s azt Cyntaluira vagy Tin-talua neveken ismerték, ami pedig a ragyogást illeti, arról is tudnak egy keveset. Egy névtelen bölcs odáig merészkedett, hogy kijelentette: a Quiron-tenger déli szakaszán nem az abasziszi Eatira partvidéke az egyetlen gyöngyhalászatra alkalmas terület, hanem „minden valószínűség szerint” Tanûra vizeiben is akad ebből az értékes ritkaságból.

Az elmélet P. sz. 3620-ban egyelőre ingatag lábakon áll, kétségtelen azonban, hogy Tanuria hetedkori történelmében akadnak hirtelen és hihetetlennek tűnő gazdasági és társadalmi fellendülések, amelyeket romantikusan egyszerűnek tűnhet azzal magyarázni, hogy a dolgozó polgárok valami elfeledett és ritka kincset találtak – gyöngyöket is akár. Jellemzően ilyen időszak volt a P. sz. III. század: innen datálódna az első hetedkori iratok, amelyek Tanûra városát mint a térség egyik legforgalmasabb gazdasági csomópontját említik. Egy részleteiben fennmaradt útleírás szerint „Tanûra hős urai heves vérű, büszke legények, kiváló úszók és merülők mindannyian, akik égre törő palotákat emeltek maguknak, hogy élvezzék a...” – ám a szöveg itt sajnos megszakad, és Tanûra fénykora sem tart sokáig: nem elég, hogy központi szerepét a IV. századtól Yankar és a Pentrád veszi át, még népességének java is oda vándorol, a város pedig egyetlen erődjét leszámítva egyszerű halászteleppé zsugorodik.

Legközelebb a P. sz. VIII-X. században tapasztalhatunk rohamos fejlődést a térségben: megélnék a gazdasági kapcsolatok Yankarral, illetve az ottani kereskedőházakon keresztül az északi parton virágzó Shulurral; érdekes adalék, hogy a Császárság korabeli (ám napjainkban már alig fellelhető) divatkrónikáiban ezek a századok gyöngyorszak néven ismeretesek. Ekkoriban toroni hajók is állomásoznak Tanûra felújított kikötőjében, a városállam pedig fokozatosan terjeszkedik, és a XI. század elején már Tanuriai Királyságról kell beszélnünk, amely magában foglalja a teljes környező medencét, illetve a hegyek belső lejtőit. A toroni császári háborúk (P. sz. 1022-1045.) idején azonban, amikor Tanûra királya nem számíthat a toroni alakulatok segítségére, a felépített birodalom évek alatt összeomlik. 1048-ban még történik egy utolsó kísérlet a régi egység helyreállítására, de az ígért toroni segítség elmarad, s még a természet is közbeszól: a viharos Quiron-tenger a

csapatösszevonások hajnalán áttöri a Tanûrát védő gátakat, elsöpörve a város nagy részét és az uralkodói dinasztiát (ezen idők tiszteletére a királyi trón azóta is betöltetlen, régensherceg gyakorolja a hatalmat). Egyedül a déli negyed maradt épen, napjaink Tanûrájának ez képezi a magját, míg az óváros mára teljesen elmozsarasodott: a sós lápokban leginkább csak szúnyogok és döglegyek élnek, bár az utóbbi években egyesek már mocsárlegyeket is látni véltek – gondolható tehát, hogy a pusztító ár óta Tanûra többé nem nyerte vissza régi fényét. Az újjáépítés óta eltelt másfélezer évben hol független államként, hol gyarmatként, hol megszállt országgént szerepelt, népessége leggyakrabban apadt, ritkábban növekedett. A Fahéjút ugyan ott halad a közelében, és egy időben Tanûra rendes pihenőhelynek számított a Laim és Narvan közötti szakaszon, ám a P. sz. 2986-2999 közötti laimi hódoltságot váltó chantei uralom alatt, amelynek csak 3217-ben szakadt vége, Tanûra régenshercege kénytelen-kelletlen lemondott erről az újonnan épített chantei pihenőhely javára – a helyi gazdaság azóta sem talált magára, és a romos, forrásokat és értékeket nélkülöző Tanûra a Quironeia egyik koszos kis páriája lett.

P. sz. 3620-tól 3690-ig

A rowoni megszállás a félelmek ellenére (hiszen a Rowont uraló waganákat a mai napig vérnőző barbároknak tartják szerte a déli parton) nem végpusztulást, hanem fellendülést hozott. A rowoniak látványos építkezésekbe fogtak Tanûrában, raktárak és szálláshelyek tucatjait húzták fel, megerősítették a cölöp- és földfalakat, P. sz. 3622 tavaszára pedig helyreállították a régi utakat, és őrtornyokat emeltek a kritikus pontokon. Az év végén aztán porig rombolták a Fahéjút chantei pihenőhelyét, a következő meleg évszakban pedig már tárt karokkal várták a karavánokat a megújult Tanûra téglaberakásos erődkapujánál.

A beérkező pénzekből aztán kikotortatták a várostól északra eső kikötőöblöt, helyrehozták a csak nyomokban felismerhető dokkokat, és kurta esztendő alatt hajógyárat húztak fel a parton, létrehozva ezzel a királyság második városnak nevezhető települését,

Askabert, a hajóácsok és a rowoni gárdisták leszármazottainak ezt a jellegzetesen Quiron-melléki otthonát.

Rowonnak – a tizenharmadik zászlóháború tapasztalataiból okulva – tengeri kijáratokra és saját flottára volt szüksége, így mindent elkövetett, hogy megszerezze és megőrizze az ehhez szükséges területi és gazdasági forrásokat, Tanûra urai pedig hamar felismerték a maguk érdekeit, és a 3624-es és '27-es Laim és Chante ellen folytatott háborúkban értelemszerűen Rowont segítették. A három helyi hatalom ezek után csak 3649-ben került újabb összetűzésbe, amikor is Laimnak sikerült elvágnia Rowont Tanuriától, Chante pedig újra rátette a kezét a Fahéjút egy kis szeletére, ám Tanûrát már nem ostromolhatták meg: annak erős terméskő falait a rowoni helyőrségen kívül ekkor már jól felszerelt helyi századok és yankari zsoldosok is védték, ráadásul rowoni kalózhajók tűntek fel a chantei kikötők közelében. A hatalmi harc eldőlt, a magára talált Tanuriai Királyság független szövetségesként Rowon örök és hű barátja lett – de szerencséjére elég kicsi maradt ahhoz, hogy csak a legrészletesebb térképekre kerüljön fel. A század második felében továbbra is csak mint pihenő- és másodlagos átrakódó hely szolgált a Fahéjút karavánjai számára, hiszen a jelentősebb hajóforgalmat a közeli Narvanban bonyolították. Tanûra és főleg Askaber inkább csak mint a yankari és narvani flottákhoz képest meglehetősen elenyésző méretű rowoni kereskedő- és hadiflotta bázisai érdemeltek említést (a hasonló funkciójú, bár stratégiai kevéssé jelentős Darana mellett). Ilyen minőségükben azonban egészen a tizennegyedik zászlóháborúig nem kaphattak szerepet – azt pedig a hódító Rowon már nem érte meg.

Tanuria történelme P. sz. 3690-től P. sz. 3716-ig

A zürzavaros események miatt olykor még maguk a krónikások sem biztosak benne, hogy mikor mi és hogyan történt a 3690-es évek kezdetén Rowonban, és általában az északi városállamok azon területén. Annyi bizonyos, hogy P. sz. 3690 környékén a pyarroni halálisten, Darton yenevi helytartója, Airun al Marem próféta paplovagjai élén megtámadta és bevette Rowon városát, elűzve magát a hatodik fekete hadurat is. A historikusok között egyetértés van abban, hogy a Próféta seregei ezt a hallatlan hadi sikert Darton segítségének köszönhették – bár egyes dartoniták szerint sem hadi sikerről, sem ostromról nem volt szó, vezetőjük és példaképük egyszerűen csak kipenderítette a zászlóurat a városból holmi kocsmái összeszólalkozás után –, akadnak ugyanakkor olyan tudós fők is, akik rámutatnak az uralkodó waganda elit és a legutóbbi zászlóháború óta megerősödött tősgyökeres kalmárfamíliák közötti ellentétekre, s ezek folyományára: az üresen kongó államkincstárra. Ez kétségkívül sok mindent megmagyarázna, kezdve onnan, hogy a rowoni zsoldossereg miért engedte a fővárosig Darton paplovagjait érdemi ellenállás nélkül, odáig, hogy a város elfoglalása után Airun al Marem miként köthetett olyan látványosan és hirtelen szoros szövetséget a kalmárukkal – mégis: ez csupán az egyik lehetséges verzió, és a beavatottakon kívül aligha tudja más, hogy pontosan mi történt. Egyvalami biztos csupán: a Próféta lovagjai Tanûráig nem jutottak el, tengeri kijáratként megelégedtek a – nagy létszámú helyőrség híján – könnyebben bevehető Daranával. Ez viszont azt eredményezte, hogy mind a daranai flottilla, mind Rowon elűzött urai Tanuriában kerestek menedéket: a trónját vesztett herceg a régenspalota balkonjáról hirdetett ellenállást és kért isteni bosszút Airun al Marem fejére, és ott fogadta a többi fekete hadúr követeit is, az ellentámadás megszervezésére. A következő mintegy hat esztendő az erőviszonyok állandó változásával, a Rowonért vívott harc háborúvá terebélyesedésével telt, amelybe a fekete hadurak segédcapatain kívül a környező államok és az Északi Szövetség is belekeveredtek, mintegy a 3692-ben kirobbant XIV. zászlóháború mellékháborújaként. Rowont ez idő alatt legalább

egyszer visszahódították a wagandák és szövetségeseik, ám akkor sem sikerült hosszabb időre megtartaniuk, és a zászlóháború végén (amelyet a legtöbben P. sz. 3696-ra tesznek) Darton lovagjai végső diadalt arattak ellenfeleik felett, a Próféta pedig Darton ynevi birodalmává tette a fővárost és környékét. A harc azonban ezzel még nem ért véget, a 3690 előtti Rowoni Hercegség területének nagy részét ugyanis időközben elhódították a környező kisebb államok, és a területi viták nem éppen tárgyalásos úton történő rendezése – Darton támogatása ide vagy oda – eltartott még egy-két esztendeig.

Ennek az áldatlan állapotnak köszönhető, hogy P. sz. 3696-ra Tanuria felszabadult a baráti szövetségnek mondott megszállás alól. Az Askaberben állomásozó rowoni flottát az Északi Szövetség ügynökei és Darton szent örültjei a zászlóháború során felégették, a hajóépítő sólyákat súlyosan megrongálták, a tanuriai helyőrség pedig nagyrészt felőrlődött a fél évtizedes háborúskodásban. A királyság ugyanakkor csakis azért kerülhette el az újabb megszállást, mert Laim és Chante a rowoni területekért marakodott, és mert Tanûra az adott pillanatban nem tűnt sem értékes, sem érdemes ellenfélnek – mindkét kisállam úgy számított, hogy ráér a meghódításával, miután az igazi csata eldőlt.

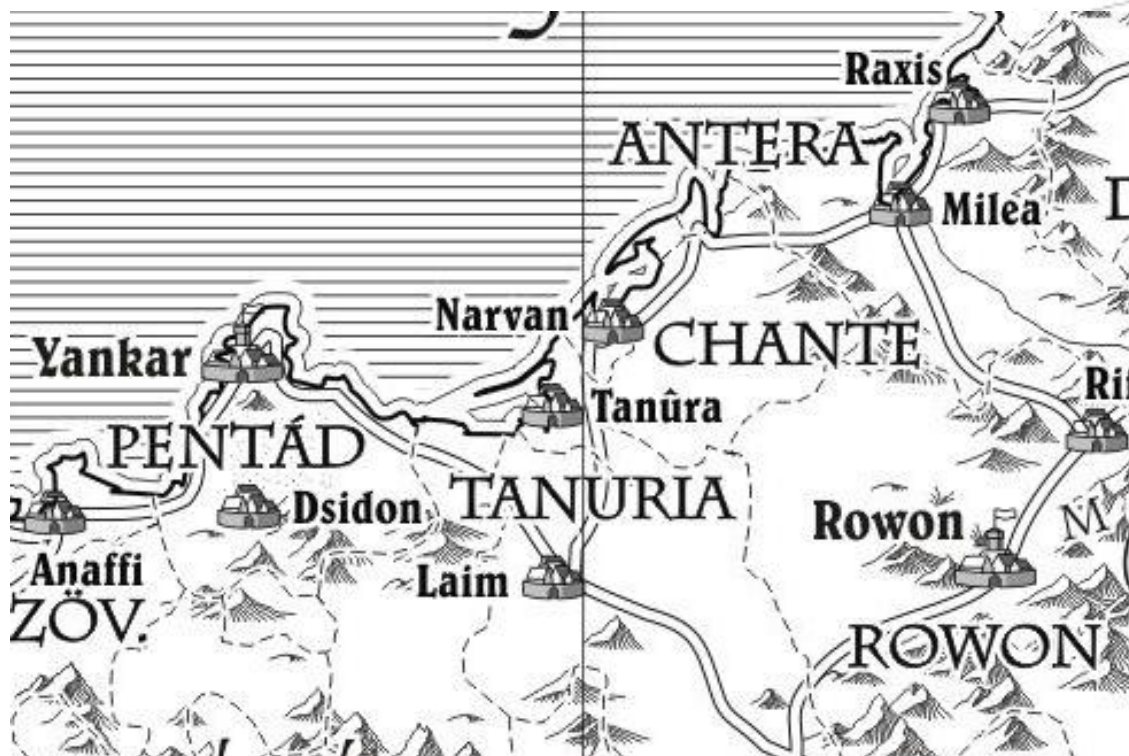
Csakhoggy közbeszólt a sors: P. sz. 3697-ben az emlékezetes sajnálatos események – amelyek természetéről keveset, következményeiről azonban nagyon is sokat írtak a krónikák – romba döntötték a szomszédos Narvan kikötőjét, évekre használhatatlanná, de ami ennél is fontosabb, elátkozott híré helyé téve azt. Tanûra védett, megerősített kikötőöble és Askaber dokkjai ezzel egy csapásra felértékelődtek, s a Tanuriai Királyság a Fahéjút páriájából hirtelen annak végállomása lett.

Az Airun al Marem Rowonjával vívott harcok miatt ekkorra már sem Laim, sem Chante nem volt elég erős ahhoz, hogy a váratlanul meggazdagodó – és rövid idő alatt jelentős zsoldossereget felállító – Tanuria meghódításával áltassák magukat, maga a Próféta pedig jobbnak látta őszinteséggel, semmint erővel az oldalára állítani Tanûra előkelőit, és bizonyos kereskedelmi kedvezmények (lényegében a rowoni kalmároknak juttatott vámmentesség) fejében meghagyni a városállam új keletű függetlenségét. Megjegyzendő, hogy ugyanekkor a közeli Yankar is szemet vetett a mind értékesebb

városállamra, és egy kisebb flottillát küldött Tanuria urainak köszöntésére, úgy is, mint erőfitogtatás gyanánt. Csakhoggy Tanûra régenshercege ennek érkezése előtt elérte és meggyőzte Yankar tanácsát, hogy erre a modortalanságra semmi szükség, sőt: ő maga azt kérte, hogy a Pentád adja bérbe a hajókat az askaberi kikötő védelmére, cserébe a Tanûri-öbölben frissen megnyitott bíborgyöngy-lelőhelyből származó jövedelem potom húsz százalékáért.

Tanûrában így kényes hatalmi egyensúly született, amely a kölcsönös függésre és az ideális ár-érték arány Yneven sem ismeretlen gazdasági alapszabályára épít: hogy a Tanuriai Királyság függetlenségét elismerő, és azt egymás felé tulajdonképpen biztosító felek éppen elegendő részesedést kapnak ennek előnyeiből ahhoz, hogy a behódoltatás elkerülhetetlenül drága, és ezzel fölösleges háborúhoz vezessen.

Az pedig csak a krónikásoknak szúrja a szemét, hogy a sokáig legendának hitt bíborgyöngy-halászatnak a kontinensen egyedülálló nyersanyagát pont akkor fedezték fel újra a Tanûri-öbölben, amikor a királyságnak a legnagyobb szüksége volt rá, hogy lekenyerezhesse vele Yankar urait. Ahogy mondani szokás: ilyenek a véletlenek...

2010.05.12.

Szerző: John J. Sherwood

Forrás: Sárkány és unikornis (a szerző blogja)

Szerkesztette: Magyar Gergely